

[Udenrigsministeren.]

og saa naturligvis ikke Regeringens Bistand dertil mangle. Men den Forestilling, at Regeringen skulde stille op en stor samlet Plan for dansk Erhvervsliv i kommende Tider og sige til Erhvervsorganisationerne: saadan og saadan maa det nu være — ja, jeg anser det for en ganske haabsløs Tanke.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Himmelstrup: Med Hensyn til Spørgsmaalet om Nødvendigheden af, at den Overenskomst, vi her behandler, ratificeres, vil jeg gerne have Lov til at sige til den højtærede Udenrigsminister, at det kom mig som en Overraskelse, at man igen formede denne Overenskomst paa den Maade, at den skulde have Rigsdagens Ratifikation. Jeg havde hørt under de Forhandlinger, som blev indledet her i December Maaned, af Folk, som deltog meget aktivt i disse Forhandlinger, at denne Gang vilde Rigsdagen ikke faa noget som helst med det at gøre. Og jeg vil gerne erindre den højtærede Minister om, hvordan det i 1933 eller 1934 gik med den polske Traktat. Det var en Vareudvekslingsaftale, naturligvis ikke saa omfattende som denne her, men af ganske samme Karakter, og den højtærede Udenrigsminister kom ogsaa i det udenrigspolitiske Nævn og forelagde den og ønskede, at den skulde forelægges Rigsdagen til Ratifikation. Vi sagde imidlertid nej, og der var jo ikke det fjerneste i Vejen for, at den kunde træde i Kraft, uden at den blev ratificeret.

Jeg har derfor hele Tiden troet, at den højtærede Udenrigsminister vilde have kunnet undgaa, at vi skulde have denne Overenskomst med Tyskland i Rigsdagen i Aar til Ratifikation. Det Indtryk havde jeg faaet, men jeg maa jo forstaa paa den højtærede Udenrigsminister, at det alligevel ikke har været ham muligt, og jeg har selvfølgelig ingen Grund til at tro, at den højtærede Udenrigsminister med Vilje vil bringe Rigsdagen i den, jeg gentager det, lidt uværdige Situation, at den Aar efter Aar skal føre en Forhandling som denne paa et Grundlag, som vi i Virkeligheden slet ikke kender.

Med Hensyn til Indholdet og Fortroligheden kan jeg naturligvis godt se, at der kan være visse Ting, som skal være fortrolige, men jeg maa paa den anden Side være af den Opfattelse, at der drives megen

Misbrug, ogsaa paa Udenrigsministeriets Omraade, med dette Fortrolighedskrav. Fortroligheden er jo dette, at overmaade mange Mennesker kender Indholdet! Man hører jo, og man taler om det, de allerfleste ved det, men alligevel siger man: pas paa, det er absolut fortroligt! Denne Situation minder mig om et Vittighedsbillede, der engang stod i det engelske Vittighedsblad „Punch“. Man saa en Taler sige ud over en tusindtallig Forsamling: Mine Damer og Herrer, jeg kan i dybeste Fortrolighed betro Dem —. Saaledes er det i Virkeligheden med meget af den Fortrolighed, der kræves paa dette Omraade.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Drachmann har Ordet for en kort Bemærkning.

Drachmann: Naar den højtærede Udenrigsminister raillerede over det tilsyneladende negative Resultat, som Afviklingsudvalget i sin Tid kom til, saa kan dette ikke ramme de Konservative, som netop i dette Udvalg stillede Forslag om Traktaternes Opsigelse, altsaa den handelspolitiske Frigørelse, om Indførelse af et Differentialtoldsystem, der vilde have løst Problemet og Vanskelighederne, navnlig hvis man i Tide var gaaet den Vej. Den højtærede Udenrigsminister mente ganske vist, at vi improviserede paa disse Omraader, saaledes som jeg sagde, men mente, at hele Verden improviserede. Nej, det er os, der improviserer vel kraftigt; andre Lande har jo for længst haft Traktatforhandlinger. Jeg minder blot dette høje Ting og den højtærede Minister selv om, at vi i gamle Dage var nok saa pænt eller nok saa daarligt paa Slæbetov af vore nordiske Nabolandes Traktater med Tyskland. Med Hensyn til Kødét var vi afhængige af den svenske Traktat med Tyskland, med Hensyn til Smørret og Smørrets Pris var vi afhængige af den finske; og disse Lande havde ikke Valutaattestsystem, disse Lande havde bevidst Traktatpolitik, og med den klarede de sig og klarer den Dag i Dag deres Forhandlinger med Tyskland og andre Lande. Men man vendte det døde Øre til.

Den højtærede Udenrigsminister har heller ikke Ret i, at vi først, da vi maatte skride til Oprettelse af Valutacentralen, var tvunget af Tysklands og Englands Restriktionspolitik. Det ligger jo langt tilbage. Vi ved godt, at vi allerede lige efter Krigen blev mødt af Toldpolitik og Restriktioner rundt omkring, der efterhaanden isolerede